

Arrest

nr. 315 002 van 17 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Thomas VERELLEN
Kenislei 33
2930 BRASSCHAAT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 4 oktober 2024 en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 4 oktober 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat T. VERELLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 oktober 2024 neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ SINT-NIKLAAS op 04/10/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw,:

naam: [N.]

voornaam: [E.M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, alias: [M.A.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ SINT-NIKLAAS op 04/10/2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: [M.A.] [...]

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ SINT-NIKLAAS op 04/10/2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: [M.A.] [...]

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ SINT-NIKLAAS op 04/10/2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Kameroen."

Op dezelfde datum neemt de verwerende partij een beslissing waarbij verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd voor 3 jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof naar aanleiding van een prejudiciële vraag over het toepassingsgebied van artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet duidelijk gesteld dat "tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is" (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10).

Bijgevolg is onderhavige vordering, voor zover zij is gericht tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), niet-ontvankelijk. Het houdt in dat de Raad in deze fase van het geding niet ingaat op de kritiek die verzoeker uit in het verzoekschrift onder punt 6.2.

Verzoekster wordt tijdens de terechtzitting gewezen op de exceptie van niet-ontvankelijkheid die de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ten aanzien van de beslissing tot vasthouding en het inreisverbod vermeldt. Verzoekster bevestigt kennis te hebben van verweerders nota met opmerkingen en stelt hierbij geen opmerkingen te hebben.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, d.i. de bijlage 13septies

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu voert verzoekster aan dat zij zich in een welbepaalde plaats bevindt, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota met opmerkingen de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

3.3.1. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief.

Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de*

bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.3.2. In het middel dat verzoekster ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing voert zij onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoekster verwijt de verwerende partij niet te hebben onderzocht of zij bij terugkeer naar Kameroen zou worden blootgesteld aan een risico op foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Zij stipt hierbij onder meer aan:

“De situatie in Kameroen diende bekend te zijn voor DVZ, en DVZ diende deze situatie mee te nemen in haar afweging. DVZ diende concreet na te gaan of er een schending dreigt van artikel 3 EVRM, wat het manifest niet heeft gedaan. Aan verzoeker vragen of zij redenen ziet om niet tot terugkeer over te gaan vormt geen ernstig onderzoek. Verzoeker betwist ook dat de lokale politie haar deze vraag heeft gesteld. Tijdens het korte interview informeerde politie enkel naar haar nationaliteit en verblijfsvergunning.

(...)

Uw Raad heeft een identieke beslissing m.b.t. een terugkeerbesluit naar Kameroen reeds vernietigd (nr. 283 961). Human Rights Watch rapporteert regelmatig over de slechte mensenrechtensituatie in het land, meest recentelijk nog dit jaar (zie supra, sectie 5 en stuk 9), en in 2021 heeft het Europees Parlement een resolutie aangenomen waarin het de precaire situatie in Kameroen aankaart (Resolutie van het Europees Parlement van 25 november 2021 over de mensenrechtensituatie in Kameroen (2021/2983(RSP) – stuk 10).

Dat DVZ geen enkele aandacht aan de situatie in Kameroen en het algemeen en geïndividualiseerd risico dat verzoeker bij terugkeer zou worden blootgesteld aan door artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de EU verboden handelingen maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel gelezen in het licht van het non-refoulementbeginsel neergelegd in beide bepalingen.”

Verzoekster voegt volgende stukken aan haar verzoekschrift: Human Rights Watch “*World Country Report Cameroon 2024*” en de Resolutie van het Europees Parlement van 25 november 2021 over de mensenrechtensituatie in Kameroen (2021/2983(RSP)).

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, waarvan ze kennis had of had moeten hebben op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Gelet op het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt, moet reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM gebeuren (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verwerende partij met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

In de bestreden bijlage 13 septies kan voor wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 EVRM het volgende worden gelezen:

a) in het luik “bevel om het grondgebied te verlaten”

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt”.

b) in het luik “terugleiding naar de grens”

“Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.”

De verwerende partij is dus niet concreet nagegaan of er een schending dreigt van artikel 3 EVRM, rekening houdend met de algemene situatie in Kameroen en de omstandigheden die eigen zijn aan verzoekster. Gezien het recente rapport van Human Rights Watch van 2024 en de resolutie van het Europees Parlement van november 2021 over de precaire situatie in Kameroen, kon van verwerende partij worden verwacht dat zij op de hoogte is van de ernstige situatie aldaar en dat zij daaraan afwegingen zou wijden in de bestreden bijlage 13septies, quod non. Verzoekster toont met het voormelde rapport en de resolutie aan dat het niet uitgesloten is dat zij in haar land van herkomst een ernstige en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zo kan in voormeld rapport van Human Rights Watch van 2024 volgende analyse over de veiligheidssituatie van het land anno 2023 worden gelezen:

“Voortdurende gevechten tussen gewapende groepen en regeringsstrijdkrachten in de Engelstalige en Verre Noorden-regio's van Kameroen hebben de burgers zwaar getroffen, met toenemende gevallen van onwettige moorden, ontvoeringen en aanvallen op dorpen in de tweede helft van het jaar.

Het geweld in de twee Engelstalige regio's Noordwest en Zuidwest ging voor het zesde jaar door, ondanks dat president Paul Biya in januari zei dat veel gewapende separatistische groepen zich hadden overgegeven en dat de dreiging die zij vormden aanzienlijk was verminderd. Halverwege het jaar waren er meer dan 638.000 intern ontheemden in de Engelstalige regio's en minstens 1,7 miljoen mensen die humanitaire hulp nodig hadden.

Gewapende separatisten, die sinds 2017 met geweld een boycot van het onderwijs afdwingen, bleven scholen, studenten en onderwijsprofessionals aanvallen. Aanvallen op schoolinfrastructuur en personeel werden in 2023 geregistreerd, in overeenstemming met een patroon van aanvallen op het onderwijs gedurende de crisis.

Burgers werden geconfronteerd met moorden en ontvoeringen door gewapende islamitische groepen in de regio Verre Noorden, waaronder Boko Haram en de Islamitische Staat in West-Afrika Provincie (ISWAP). Tussen januari en juli stierven minstens 169 burgers bij aanvallen door niet-statelijke actoren. Overstromingen en stortregens in begin juli vernietigden gewassen en belemmerden de humanitaire toegang verder in een regio waar 1,6 miljoen mensen hulp nodig hebben.

De politieke ruimte blijft gesloten, waarbij de regerende partij, de Cameroon People's Democratic Movement (Rassemblement démocratique du peuple camerounais, RDPC), de meerderheid van de betwiste senaatszetels heeft ingenomen bij de verkiezingen in maart, waarmee ze haar 40 jaar lange politieke hegemonie over het politieke landschap van het land verder consolideert. De RDPC en haar bondgenoten hebben ook een meerderheid van 164 afgevaardigden van de 180 in de Nationale Vergadering.

De vrijheid van meningsuiting blijft beperkt en onafhankelijke journalisten lopen risico's.

Drie journalisten, waaronder een prominente onderzoeksjournalist, werden in 2023 gedood.

Anglophone Crisis

Minstens 6.000 burgers zijn gedood door zowel regeringsstrijdkrachten als separatistische strijders sinds het geweld eind 2016 begon. Burgers in de Engelstalige regio's blijven misbruiken ondergaan door meerdere actoren die bij de crisis betrokken zijn, waaronder seksueel en gendergerelateerd geweld.

Misbruiken door Regeringsstrijdkrachten Staatsstrijdkrachten reageerden op aanvallen van separatisten met tegenopstandoperaties die vaak faalden om burgers te beschermen, of hen juist doelbewust aanvielen. In sommige gevallen, zoals buiten Bamenda, regio Noordwest, in juli, waren slachtoffers mogelijk op de vlucht voor gevechten toen ze werden gedood.

Misbruikende legeraanvallen en moorden op burgers kunnen ook zijn gepleegd tegen personen die verdacht werden van separatisme of als vergelding voor aanvallen op legerposities.

Misbruiken door Gewapende Separatisten

Separatistische strijders bleven burgers aanvallen, dwongen mensen thuis te blijven en lanceerden aanvallen rond grote evenementen, waaronder een jaarlijkse race, de verkiezingen en de heropening van scholen begin september.

Na Biya's aankondiging dat de senaatsverkiezingen in maart zouden worden gehouden,⁷ dreigden verschillende separatistische groepen iedereen die hun deelname aankondigde, en doodden op 18 januari een verkiezingsfunctionaris, naast verschillende anderen. Op 5 februari werd Honourine Wainachi Nentoh, een parlamentslid van het oppositiepartij Social Democratic Front (SDF), ontvoerd door gewapende separatisten die naar verluidt losgeld eisten in ruil voor haar vrijlating. Ze werd enkele dagen later vrijgelaten. Op 20 mei werden meer dan 30 vrouwen ontvoerd door separatisten in een dorp in het Noordwesten nadat ze hadden geprotesteerd tegen onwettige belastingen die door gewapende groepen waren opgelegd. Een regeringswoordvoerder zei dat sommige vrouwen waren gemarteld.

In de nacht van 16 op 17 juli doodden niet-geïdentificeerde vermeende separatisten minstens 10 burgers in Bamenda. De aanvallers, die militaire uniformen droegen, openden naar verluidt het vuur in een bar nadat ze de lokale bevolking hadden beschuldigd van het niet steunen van de separatisten.

Op 11 augustus vielen separatisten naar verluidt het dorp Kekukesim aan, waarbij minstens vier burgers werden gedood, waaronder de dorpsvoorzitter, en huizen werden verbrand.

Separatistische strijders verstoorden de start van het academische jaar 2023, gepland voor 4 september, door een schoolboycot af te dwingen. Op 7 september, enkele dagen na de heropening van scholen, werden minstens drie burgers in het Zuidwesten gedood bij een aanval die werd toegeschreven aan separatisten, die op autopassagiers schoten en voertuigen in brand staken. Volgens de Verenigde Naties functioneren minstens 2.245 scholen niet in de Engelstalige regio's vanwege aanvallen en bedreigingen door gewapende separatisten.

Aanvallen in het Verre Noorden In de regio Verre Noorden hebben Boko Haram en ISWAP burgers aangevallen, waarbij ze moorden, ontvoeringen en plunderingen uitvoerden. In het verleden hebben regeringsstrijdkrachten ook ernstige misbruiken begaan toen ze krachtig reageerden op de aanvallen.

Sinds januari zijn er 246 aanvallen gemeld, waarbij 169 burgers zijn omgekomen. De meeste van deze sterfgevallen werden veroorzaakt door aanvallen van islamitische groepen."

In de voormelde resolutie van het Europees Parlement van november 2021 kan onder meer worden gelezen: "C. overwegende dat Kameroen met verschillende politieke en veiligheidskwesties kampt, waaronder dreigementen van Boko Haram in de regio Extrême-Nord en een interne gewapende separatistische opstand in de Engelstalige regio's Noordwest- en Zuidwest-Kameroen, die al bijna vijf jaar aan de gang is; D. overwegende dat leraren en advocaten uit de Engelstalige regio's in 2016 vreedzame stakingen hebben gehouden in Noordwest- en Zuidwest-Kameroen in protest tegen de oplegging van het Franse rechtstelsel en de Franse taal in hun rechtbanken en klaslokalen, hetgeen de crisis heeft teweeggebracht; overwegende dat het gewapende conflict, dat sinds 2017 aan de gang is, duizenden mensen het leven heeft gekost en tot een regelrechte humanitaire crisis heeft geleid in de Engelstalige regio's van Kameroen; E. overwegende dat tot op heden meer dan 3 000 burgers en honderden leden van de veiligheidstroepen om het leven zijn gekomen; overwegende dat ruim een miljoen mensen binnenlands ontheemd zijn geraakt als gevolg van het aanhoudende conflict in Kameroen; overwegende dat meer dan 2,2 miljoen mensen humanitaire hulp nodig hebben en ruim 66 000 mensen toevlucht hebben gezocht in buurland Nigeria; overwegende dat in Kameroen meer dan 447 000 vluchtelingen en asielzoekers worden opgevangen; overwegende dat West-Kameroen en de regio Littoral de gevolgen ondervinden van de overloopeffecten van deze crisis; F. overwegende dat de rechtsstaat niet door Kameroen wordt geëerbiedigd en dat al eerder door onafhankelijke waarnemers, waaronder Human Rights Watch en Amnesty International, is vastgelegd hoe militaire rechtszaken door ernstige materiële en procedurele gebreken worden verstoord en hoe daarbij het vermoeden van onschuld, het recht op een adequate verdediging en de onafhankelijkheid van processen en van de rechterlijke macht in het algemeen stuk voor stuk ernstig worden ondermijnd; G. overwegende dat er steeds vaker conflicten plaatsvinden tussen de gewapende separatistische Engelstalige groeperingen en de veiligheidstroepen van de regering, en dat deze conflicten in hevigheid toenemen; overwegende dat ook de humanitaire hulp in de getroffen regio's een flinke klap heeft gekregen als gevolg van inmenging door niet-statelijke gewapende groeperingen en lockdownmaatregelen, waardoor mensen in deze regio's kampen met ernstige voedselonzeekerheid en tienduizenden mensen geen toegang hebben tot wezenlijke zorg; overwegende dat bij de invoering van de lockdownmaatregelen maar weinig uitzonderingen zijn gemaakt voor humanitaire activiteiten en dat de hulpverlening daardoor aanzienlijk is verstoord; overwegende dat de agentschappen van de VN zich, ondanks de aanvullende kwetsbaarheden die de COVID-19-pandemie met zich heeft meegebracht, gedwongen hebben gezien hun humanitaire activiteiten op te schorten; H. overwegende dat burgers het zwaarst door het geweld en het conflict tussen de regering en de separatistische krachten worden getroffen en dat veruit de meeste slachtoffers onder burgers vallen; overwegende dat de regering en de separatistische krachten continu vergeldingsacties tegen elkaar ondernemen en zich daarbij doelbewust op burgers en kwetsbare bevolkingsgroepen richten; I. overwegende dat mensenrechtenadvocaat, vooraanstaand verdediger van de rechten van de Engelstalige minderheid en voorstander van de vreedzame oplossing van de crisis Felix Agbor Nkongho meerdere doodsb bedreigingen heeft ontvangen van de gewapende separatistische groeperingen; overwegende dat hij niet de enige is die wordt aangevallen en geïntimideerd; J. overwegende dat de politieke spanningen sinds de verkiezingen van 2018 zijn uitgemond in haatzaaiende uitslatingen op grond van etnische afkomst en politieke overtuiging, die op hun beurt op de sociale media worden versterkt; K. overwegende dat regeringstroepen zich als gevolg van de vijandelijkheden of vermoedelijke samenwerking met separatisten schuldig hebben gemaakt aan de buitengerechterlijke executie van burgers, waaronder vrouwen en kinderen, foltering en mishandeling, seksueel geweld, waaronder verkrachting, gendergerelateerd geweld, vernieling van eigendommen, waaronder dorpen, huizen, zorgvoorzieningen en ziekenhuizen, plundering, en willekeurige arrestatie en detentie van burgers; L. overwegende dat in de eerste vijf maanden van 2021 ten minste 27 aanvallen zijn gepleegd door gewapende separatisten en dat daarbij in 13 steden geïmproviseerde explosieven werden geplaatst, wat meer is dan in alle voorgaande jaren van de crisis opgeteld; overwegende dat honderden mensen, waaronder vrouwen, humanitaire hulpverleners, leraren en kinderen, met geweld zijn bejegend en zijn verkracht, gedood, gefolterd, bedreigd en ontvoerd; overwegende dat wordt vermoed dat de daders samenwerken met het leger; M. overwegende dat kinderen naar verhouding zwaarder door het conflict worden getroffen en dat 700 000 leerlingen het recht op onderwijs is ontnomen als gevolg van een gedwongen

boycot op school in alle Engelstalige regio's; overwegende dat 28 % van alle slachtoffers van gendergerelateerd geweld in Kameroen kind is (cijfers vanaf augustus 2021) en dat kinderen in het land een verhoogd risico lopen om als kindsoldaat of kindarbeider te worden gerekruteerd of te worden misbruikt; overwegende dat naar verluidt 50 % van de kinderen in Kameroen is misbruikt; overwegende dat volgens het Bevolkingsfonds van de VN 38 % van de vrouwen in Kameroen tussen de 20 en 24 jaar voor de leeftijd van 18 jaar getrouwd is en 13 % voor de leeftijd van 15 jaar; N. overwegende dat president Biya als reactie op internationale druk een onderzoekscommissie heeft ingesteld om de moorden in Ngaruh te onderzoeken, waarna de regering heeft toegegeven dat haar veiligheidstroepen in dit verband enige verantwoordelijkheid dragen en heeft laten weten de betrokken personen te zullen arresteren; overwegende dat hierover echter geen verdere informatie beschikbaar is; O. overwegende dat de lockdown streng is gehandhaafd en dat in het kader daarvan onder meer bijna alle scholen en leercentra zijn gesloten; overwegende dat iedereen die weigerde zich aan de lockdownmaatregelen te houden, waaronder kinderen en leraren, met geweld werd bejegend; overwegende dat er scholen, universiteiten en ziekenhuizen zijn aangevallen, hetgeen de schendingen van het recht op onderwijs alleen maar heeft verergerd en verlengd en geleid heeft tot de ontzegging van essentiële gezondheidsdiensten; P. overwegende dat de spanningen in het land sinds de presidentsverkiezingen van 2018 zijn opgelopen; overwegende dat president Biya in september 2019 een nationale dialoog heeft gelanceerd met als doel om het conflict tussen de strijdkrachten en de separatistische rebellen in de Engelstalige regio's op te lossen; overwegende dat de tenuitvoerlegging van de bij deze dialoog overeengekomen maatregelen twee jaar later weinig resultaat heeft opgeleverd; overwegende dat verschillende pogingen in 2020 en 2021 om de crisis in Kameroen op te lossen zijn mislukt; Q. overwegende dat er een aantal presidentiële decreten zijn opgesteld die voorzien in de overdracht van bevoegdheden en de geleidelijke overheveling van personele en financiële middelen naar de gedecentraliseerde autoriteiten met het oog op de praktische tenuitvoerlegging van het decentralisatieproces, maar dat de ondertekening van deze decreten nog hangende is; R. overwegende dat de regering de vrijheid van meningsuiting en de vrijheid van vereniging blijft beperken en politieke tegengeluiden steeds meer onderdrukt; overwegende dat honderden leden en aanhangers van oppositiepartijen zijn gearresteerd na demonstraties waarin werd opgeroepen tot een vreedzame oplossing van de crisis in de Engelstalige regio's; overwegende dat stelselmatig beperkingen worden opgelegd aan politieke tegenstanders, demonstranten, journalisten en het maatschappelijk middenveld; S. overwegende dat het Kameroense wetboek van strafrecht maximaal vijf jaar gevangenisstraf stelt op seksuele relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht; overwegende dat in de afgelopen jaren en maanden melding is gemaakt van talloze gevallen van arrestatie en intimidatie van lhbtqi's; T. overwegende dat Kameroen in de regio Extrême-Nord wordt bedreigd door Boko Haram en de West-Afrikaanse provincie van de Islamitische Staat (ISWAP); overwegende dat de aanvallen van de islamistische gewapende groepering Boko Haram dagelijkse moorden, ontvoeringen, roofovervallen en vernielingen van eigendommen omvatten, waarbij ernstige schendingen van de mensenrechten en van het internationaal recht en het internationaal humanitair recht zijn begaan; overwegende dat bij dergelijke aanvallen ook sprake is geweest van kindsoldaten en zelfmoordaanslagen door kinderen; overwegende dat Boko Haram sinds december 2020 ten minste 80 burgers heeft gedood en dat in augustus 2021 meer dan 340 000 mensen binnenlands ontheemd waren; overwegende dat de vermoedelijke dood van Abubakar Shekau, de leider van Boko Haram, tijdens een confrontatie in Nigeria met de splintergroepering ISWAP ertoe heeft bijgedragen dat de ISWAP haar macht heeft kunnen consolideren, waardoor de onveiligheid in de regio Extrême-Nord van Kameroen is toegenomen; overwegende dat de regeringstroepen niet bij machte zijn de getroffen bevolking adequaat te beschermen;"

Gelet op het voormelde kan de verwerende partij bezwaarlijk gevolgd worden waar zij in haar nota stelt dat verzoekster zich beperkt tot een algemeen en bloot betoog. De verwerende partij betwist de pertinentie van voormelde rapport en resolutie niet. Evenmin houdt ze voor dat dit niet langer actueel zou zijn. De verwerende partij kan die specifieke situatie in Kameroen niet negeren noch voorhouden onwetend te zijn van het bestaan van dergelijke rapporten en daarover geen onderzoek doen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak inderdaad dat het aan een verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verwerende partij om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen.

Het klopt dat in het kader van het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM aldus een gedeelde verantwoordelijkheid bestaat tussen de betrokken personen en de overheid die de situatie moet beoordelen. Het EHRM legt in dit kader evenwel een verregaande onderzoeksplicht op aan de beoordelende overheid, wanneer het een verwijdering betreft naar een land, waarvan uit betrouwbare rapporten blijkt dat mensenrechtenschendingen er veelvuldig voorkomen, zodat de bewijslast niet geheel op een verzoeker rust (EHRM, 28 februari 2008, no. 37201/06, Saadi t. Italië, §147; EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 346-359).

Verwerende partij stelt in haar nota dat verzoekster tijdens haar gehoor geen melding maakte van enige vrees voor foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Kameroen. De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar gehoor vermeldde dat zij in Frankrijk een beschermingsverzoek zou hebben ingediend. Gevraagd waarom zij niet wil terugkeren naar haar land van herkomst, verklaarde verzoekster “*ik wens hier te blijven*”. Hoewel verzoekster juist daarvoor gewag had gemaakt van het indienen van een beschermingsverzoek in Frankrijk, kan uit het gehoorverslag niet blijken dat er werd doorgevraagd waarom verzoekster hier wenst te blijven. Dit klemmt te meer nu van verwerende partij kon worden verwacht dat zij op de hoogte is van de situatie in het land van herkomst, d.i. redelijkerwijs hier kennis van had kunnen hebben. Dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster een beschermingsverzoek heeft ingediend in Frankrijk of België, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het feit dat verzoekster niet uitdrukkelijk om bescherming heeft gevraagd, ontslaat de verwerende partij niet van de verplichting om een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 23 december 2012, nr. 27765/09, *Hirsi Jamaa v. Italië*, §133).

Waar de verwerende partij stelt dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar dat verzoekster enig verband met haar persoon aannemelijk moet maken, wijst de Raad er verder op dat hier een parallel getrokken kan worden met de zaak EHRM (GC) 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, waar diverse rapporten van verschillende internationale organisaties voorlagen over de desastreuze situatie in Griekenland op het vlak van de asielprocedure waarvan de Belgische autoriteiten niet onwetend konden over zijn en waar het Hof over het verweer van de Belgische staat dat verzoeker dit alles niet voldoende geïndividualiseerd had, oordeelde:

“346. The Court disagrees with the Belgian Government’s argument that, because he failed to voice them at his interview, the Aliens Office had not been aware of the applicant’s fears in the event of his transfer back to Greece at the time when it issued the order for him to leave the country. 347. The Court observes first of all that numerous reports and materials have been added to the information available to it when it adopted its K.R.S. decision in 2008. These reports and materials, based on field surveys, all agree as to the practical difficulties involved in the application of the Dublin system in Greece, the deficiencies of the asylum procedure and the practice of direct or indirect refoulement on an individual or a collective basis. (...) 352. In these conditions, the Court considers that the general situation was known to the Belgian authorities and that the applicant should not be expected to bear the entire burden of proof”. (...) 353. (...) the Court observes that the existence of domestic laws and accession to international treaties guaranteeing respect for fundamental rights in principle are not in themselves sufficient to ensure adequate protection against the risk of ill-treatment where, as in the present case, reliable sources have reported practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention (see, mutatis mutandis, Saadi v. Italy [GC], no. 37201/06, § 147, ECHR 2008). (...) 358. In the light of the foregoing, the Court considers that at the time of the applicant’s expulsion the Belgian authorities knew or ought to have known that he had no guarantee that his asylum application would be seriously examined by the Greek authorities. They also had the means of refusing to transfer him. 359. The Government argued that the applicant had not sufficiently individualised, before the Belgian authorities, the risk of having no access to the asylum procedure and being sent back by the Greek authorities. The Court considers, however, that it was in fact up to the Belgian authorities, faced with the situation described above, not merely to assume that the applicant would be treated in conformity with the Convention standards but, on the contrary, to first verify how the Greek authorities applied their legislation on asylum in practice. Had they done this, they would have seen that the risks the applicant faced were real and individual enough to fall within the scope of Article 3. The fact that a large number of asylum seekers in Greece find themselves in the same situation as the applicant does not make the risk concerned any less individual where it is sufficiently real and probable (see, mutatis mutandis, Saadi, cited above, § 132).”

Bijkomend wijst de Raad erop dat verzoekster tijdens haar gehoor haar verklaringen heeft afgelegd in het Engels. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat verzoekster verklaringen heeft afgelegd in “haar moedertaal”. Het is dan prima facie ook niet uit te sluiten dat verzoekster afkomstig is van één van de Engelstalige regio's Noordwest- en Zuidwest-Kameroen, waar een gewapend conflict heerst en een humanitaire crisis bestaat.

Gelet op wat voorafgaat kwam het de verwerende partij toe in de bestreden bijlage 13 septies te duiden waarom verzoekster ondanks het recente rapport van Human Rights Watch van 2024 en de resolutie van het Europees Parlement van november 2021 over de ernstige en preciaire mensenrechtensituatie in Kameroen, inclusief het gewapend conflict in de Engelstalige regio's en de humanitaire crisis aldaar, geen risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, quod non in casu.

Thans kan de Raad dan ook enkel vaststellen dat de verwerende partij heeft nagelaten om bij het treffen van de thans bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de zeer ernstige algemene situatie in Kameroen, - waarvan zij kennis had moeten hebben en niet onwetend kon zijn van het bestaan van internationale gezaghebbende rapporten over

de situatie in Kameroen -, en de persoonlijke omstandigheden van verzoekster, ook al zijn deze zeer summier.

Gelet op wat voorafgaat, lijkt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM dan ook aannemelijk gemaakt. Verzoekster blijkt in deze fase van het geding bijgevolg een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben die de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in de weg staat.

Het middel is in de besproken mate op het eerste gezicht gegrond en dus ernstig. Hieraan kan geen afbreuk gedaan worden door het verweer in de nota dat hierboven besproken werd. Een verdere bespreking van de overige onderdelen ervan dringt zich niet langer op.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is aannemelijk gemaakt. Het middel is in de besproken mate ernstig. Derhalve is aan de tweede voorwaarde voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat verband houdt met artikel 3 van het EVRM, is overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld.

De argumentatie van de verwerende partij in de verweernota en ter terechtzitting doet daaraan geen afbreuk.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot terugleiding te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 4 oktober 2024 wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is, betreffende artikel 1, uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 4

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter,

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

M. MAES